

Zamanla Unutmadan

– kamil-erbil · 14 Nisan 2025

Zamanla Unutmadan

İstanbul Üniversitesi'nin taş duvarları arasında geçen yıllar... Genç bir hukuk hocası olan Kemal, derslerde sadece kitaplardan değil, hayattan da konuşurdu. Onu dinleyen öğrenciler arasında dikkat çeken bir isim vardı: Cemile. Sessiz ama derin bakışlı, sorularıyla sınıfın havasını değiştiren bir öğrenci.

Bir gün, dersten sonra Cemile sordu:

"Hocam, adalet bazen neden bu kadar gecikir?"

Kemal cevap verdi: "Adalet bazen insanlardan değil, sistemlerden kaçır. Ama onu kovalamak bizim görevimiz."

Yıllar geçti. Cemile kaymakam oldu, Kemal ise üniversiteden ayrılıp serbest avukatlık yaptı. Her biri kendi yolunda yürüdü. Cemile, doğudaki ilk görevinde, kışın kapanan yolları açtırarak yaşlı bir kadını hastaneye ulaştırdı. İnsan olmanın, sadece makamla değil, vicdanla mümkün olduğunu hatırladı.

Günlüğüne şöyle yazdı:

"Bana 'öğretmen misin?' diye soran bir çocuk, 'En çok insan ol,' dedi."

Yıllar sonra bir kamu buluşmasında yolları tekrar kesişti. Kemal kalabalıkta tanıdık bir ses duydu:

"Hocam?"

Döndüğünde karşısında Cemile duruyordu. Gözlerinde o eski ışıltı...

Birlikte yemek yediler. Geçmiş andılar, bugünü konuştular. Cemile içtenlikle söyledi:

"Sizden sadece ders değil, duruş öğrendim."

Kemal ise gülümsedi: "Sen de bana yeniden umut verdin."

Görüşmek üzere sözleştiler. Ayrılırken artık biliyorlardı:

Hayat, insanı savurabilir... ama bazı karşılaşmalar geç kalmaz; sadece tam vaktinde gelir.

Ve insanın yolunu değiştiren şey ne haritalardır, ne de kader, birbirine dokunmuş iki yüreğin zamanla unutmadan büyüyen sessiz selamıdır.

Kamil Erbil